

Vrijdag, 10 november 2006, Ban Amphur.

Dat begon al goed, in de trein naar Schiphol waarschuwde een mannenstem door de microfoon dat men nu nog uit kon stappen om op het perron uit de automaat een kaartje volle prijs te kopen, omdat er streng gecontroleerd zou worden op het voor 9 uur instappen met een kortingskaartje en er een fikse boete zou volgen.

Leen was aan het worstelen met alle koffers en het drong pas later tot mij door dat ik de vorige dag uit een soort automatische kortingskaartjes had gekocht. Ik heb me dus de hele reis zitten te generen en wachtte op de conducteur en de boete, gelukkig ze kwamen niet!

De volgende verrassing kregen we bij binnenkomst van het vliegtuig. We werden met alle egards ontvangen en naar de voorkant van het vliegtuig gebracht, ik zei nog tegen Leen dat we verkeerd zaten, maar we hebben het gechecked, we hadden zonder het ons bewust te zijn business class opgewaardeerd gekregen, ook voor volgend jaar terug. Het enige nadeel is dat ik nu misschien nooit meer economy wil vliegen. Leen heeft natuurlijk voor zijn werk al wel eerder luxe gevlogen, maar ik nog nooit. In eerste instantie moest ik steeds aan Michel denken die volgende maand met zijn lange benen wel opgetrokken moet vliegen, maar Leen vroeg me daar nu even niet aan te denken en er gewoon van te genieten. Dat heb ik dus ook gedaan. Ik heb me eerst verbaasd over de luxe fauteuils en de enorme beenruimte en me daarna de prachtige amuses, de champagne, het heerlijke eten op een gedekte tafeltje lekker laten aanleunen. Ik had erg tegen de reis opgezien, het blijft natuurlijk een rot end, maar op deze manier was het goed te doen. Achteraf realiseerden we ons pas dat de steward bij de incheck balie niets van onze 8 kg. bagage-overgewicht heeft gezegd, omdat we ieder 5 kg. Meer mogen meenemen als businessklant.

Suvarnabhumi-airport was indrukwekkend toen we er landden. Het is splinternieuw, onmens groot en doet futuristisch aan. Werkelijk een prachtig bouwwerk!

On en Tani, een jong echtpaar, haalden ons af. Hij had zijn auto voor ons gemak aan de stoeprand geparkeerd en er kwam een politieman om ons vandaag dan toch nog een bekeuring te geven. On moest uitstappen en na veel heen en weer getetter en een telefoontje van Lela tussendoor, konden we hem afkopen met 100 bath. Zo, dat was onze eerste corrupte overheidsdienaar.

Lela verwelkomde ons deze keer met een heerlijk bord vers fruit.

Ik ben een echte tuttebel, moet altijd eerst helemaal uitgepakt en ingericht zijn voordat ik me thuisvoel. Gelukkig heeft Leen daar begrip voor en is dus even gaan koffiedrinken en bijpraten met Lela terwijl ik mijn koffers uitruimde. De vermoeidheid sloeg toe en mijn rug liet het voor de rest van de dag afweten.

Ik werd ruw gewekt uit mijn middagslaapje door een enorm lawaai, nu zijn ze in dit condotel aan het verbouwen, zo hier en daar, en ik dacht dat het plafond zou instorten, niets van dat alles, het was gewoon onweer. Behoorlijke klappen en stortbuien. We hebben uitzicht aan de overkant op een Boedhistische tempel, dat moet wel bescherming bieden. Maar onweer en regen hadden wij hier nog niet meegemaakt.

Vroeg in de avond hebben we een wandeling door Ban Amphur (het vissersdorpje waar we verblijven) gemaakt, een stukje langs het strand en onze kennissen Paulien en Okko met de kindertjes Annemarie en Carlijn opgezocht. Was leuk elkaar weer te zien. Die meisjes spreken inmiddels vloeiend Thais, gaan hier naar school en schrijven de Thaise lettertekens, die meer op symbolen dan op letters lijken. Ze zitten op een “heel deftige school” zegt Carlijn en moeten onder hun uniformrokje nog een kniebroek dragen tegen de inkijk (warm hoor).

De eerste twee weken verblijven we hier in onze studio, met uitzicht op de zee in de verte. Vanmorgen zijn we al met Lela naar apartments wezen kijken en de komende dagen zullen we dat ook met anderen gaan doen om iets naar onze wens en portemonnaie te vinden. Mijn rug bleef vandaag ondanks het mooie weer heel vervelend doen en eigenlijk kon ik alleen maar wat liggen. Leen was druk met de computer en ik ben op bed gaan liggen. Ik kreeg een heerlijke kom kippensoep aan huis gebracht en er kwam een lieve mevrouw om mij ter plekke enige verlichting te geven d.m.v. massage. Echt over is het nog niet, maar ik kan al weer wel een beetje zitten en typen.

Verleden week waren we al uitgenodigd om a.s. zondag mee te gaan naar een vliegshow, dus dat zullen we wel doen, we hebben bijna geen tijd om onze jetlag te verwerken, maar Leen heeft er sowieso geen last van.

Leen heeft vanmiddag alvast twee telefoonnummers en Thaise kaarten gekocht. Dat is een stuk voordeliger voor ons en eventuele bellers.

Impressies:

Werklieden, politieagenten, straatverkopers, ze pakken zich helemaal in tegen het stof en de schadelijke gassen met een masker of doeken voor het gezicht, vaak zie je nog net een paar ogen. Ik noem het maar De Thaise Burka's.

In een lade van het nachtkastje ligt een prijslijst van het Bangkok Hospital, je kunt er allerlei operaties en onderzoeken laten uitvoeren voor nog geen kwart van onze prijzen. (toch maar liever niet, maar handig en goedkoop als het nodig zou zijn).

Overal slapende honden, die gaan blaffen zodra het donker wordt.

Thai stoppen alles in plastic zakjes. Zo brengen ze ook een zakje soep aan huis als je dat wilt.

Groetjes Van Leen en Jeannette vanuit Ban Amphur